

MIKLYA ZSOLT

A híváslista vége

Filip Tamásnak

*A hívó fél hallgat, s te hallod,
amit nem hallhat más, csak
két egyszerre hallgatózó.*

***

*Odébbállnál legszívesebben,
de ha már elkezdted, ki tudná
helyetted abbahagyni.*

***

*Mondataid kettős értelme dörren,
mielőtt elrejténéd a célkereszt
elől a tárgyat.*

***

*Összeszedetlen gurulsz szét,
apróvadra szánt sörét
a keményre taposott havon.*

***

*Torkodat még kaparja
– vesztettél, győztél, egyre
megy – a torkolattűz.*

***

*Látható csak a menekülő
nyúl arabeszke, amit a papír
hónyoma őriz olvadásig.*

és a forralt fehér tej

*só sózsák nehéz vagy mint
a sózsák ezt mondta nekem
nagyanyám sokszor és cipelt
a hátán aztán leejtett ő aztán
tudta mit jelent leejteni egy
zsákot ha nem is sóval tele
zsákot szóval valinak hívták
ha tükörbe néztem láttam
huncut szemeit szeplői között
az orra is mosolygott de lehet
hogy csak a tükör mutatta ilyen
derűsnek hogy még a fintorát is
szépnek találtam matattam ma
a porcelánok között s mintha
ujjaim nem bírnák el a terhet
egy tányér kicsúszott megint
a kezemből így herdálod el az
örökséget így engeded hullani
a kezedből ki látta ki nem én
láttam fehér combjai között a
fekete rózsát azt hittem meg
bolondulok míg számhoz érin
tettem a porcelán bögrét és a
forralt fehér tej mindent elöntött*